

Koivun kohtalo

Kirjoittanut Pirkko Rönkkö

Kalikoita koivun kannoin.
Takkahan tulen tekisin.
Sytykkeeksi riivin tuohta.
Tuokos tuskahan parahti:
Nytkö saapui tuoni mulle,
loppu lohduton läheni?

Tämän tiesin syntyissäni.
Sitä kuiski kuusen naavat,
nuo puut puistikon puheli.

Elin silti, nautiskelin
tutun tuulen tuuditellen,
ahavaisen armahana.
Annoin tuiskun tuiverrella
sylissäni sylkytellä.
Linnut lauloivat kesästä
vihreässä oksistossa.
Lehdet tuoksuivat ihanat
metsissä, pihossa Suomen.

Vuodet vieräi verkkaisena,
vanhenin ikälopuksi.
Sahan tunsin varressani,
riskyen rytisi runko.
Pilkottiin paloiksi sulle.
Nyt oon tässä tuomittuna.
Ootan tulta polttavaista.
Tuhkaks tunnen muuttuvani.

Ennen kertoi vanha noita:
Sovin syöpälääkkeheksi,
jos saat tuon katalan taudin.